

Òscar Rodríguez Maradiaga, un cardenal *tot terreny*

► El cardenal Óscar Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures), és un cardenal *tot terreny*. Tant pot pilotar un avió com tocar el saxo, amb molt bon estil, en una trobada general de la Càritas d' Austràlia —com mostra la foto—, en la qual va participar perquè és el president d'aquest organisme de l'Església. A més a més, aquest cardenal, que és membre de la Congregació dels Salesians, és coordinador del grup reduït de cardenals —conegut com el G-8 de l'Església— que els dies 17 i 18 de febrer es va reunir amb el papa Francesc per estudiar la reforma de la Cúria romana.

GLOSSA

No deixeu de caminar

Es preparaven per a la confirmació, després de rebre el sagrament, van formar un grup que es reunia quinzenalment. Seguien aprofundint en la seva fe. A més, oferien alguns serveis: catequesi d'infants, animació de cants de la missa dominical, preparació d'una estona de pregària comunitària setmanal... Han passat tres anys. Un parell de baixes de membres significatius i el poc interès i compromís en algun altre cas, han generat una situació en què la comunitat del grup trontolla.

És fàcil caure en la temptació de deixar de caminar. Creure que ha arribat l'hora d'aturar-se. Sobretot si oblidem o tenim poc clar per què caminem, que no és perquè sí. No és un tirar endavant simplement perquè es tenen ganes de moure's. És un caminar engrescat perquè hi ha quelcom que motiva, que dóna força, que estimula. El testimoni és dir als altres que val la pena avançar i els motius per fer-ho. Refer el compromís de la confirmació.

Convé arrelar el sentit de la vida en una experiència personal fonda, pròpia, autèntica, de proximitat a Jesús. Créixer en aquella sensibilitat que ens ajuda a copsar signes de vida i d'esperança en nosaltres mateixos i en la realitat que ens envolta. El grup ha de possibilitar un pas

més vers l'autenticitat personal, el servei a les persones i l'obertura de la Paraula de Déu. Tres experiències d'autenticitat personal que haurien d'esdevenir un únic eix en la nostra vida, mentre caminem engrescats per donar testimoni.

Ens cal anar aprenent a estar oberts a Aquell que ens transcendeix, a Aquell que ens fa trencar el cercle tancat en nosaltres mateixos i ens obre a l'amistat, l'estimació, la justícia, la llibertat, la pau, el bé... i descobrir la seva presència, que hi batega ben viva. Tots aquells punts de referència que demanen fidelitat, esforç, compromís, autenticitat. Tots aquells punts de referència que ens fan créixer, ens humanitzen i ens fan treballadors del Regne.

El grup trontolla. Convé no plegar, no deixar de lluitar. Ajudar i fer costat a aquell amic, aquella amiga, sobretot quan diuen que ja no poden més o quan se'n van sense dir res. És moment de no deixar de fer grup, és moment de complicitats per testimoniar el Regne, el projecte d'amor de Déu. «Desitjo que els seus cors siguin confortats i que, estretament units en l'amor, arribin a la riquesa d'una comprensió plena, al coneixement del designi secret de Déu, que és el Crist» (Col 2,2).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (II). El mimetisme

No voldríem fer l'efecte que veiem l'Església d'avui exactament com Israel en l'exili de Babilònia. Només diem que a l'Església actualment es té la sensació d'empobriment, de pèrdua de força, d'estranyament i marginació; alguns afegirien fins i tot d'assetjament. Aquí no entrem a analitzar les causes, però som en temps de Quaresma, i creiem molt adient aprendre dels descobriments que van fer els fidels israelites exiliats.

A l'exili, és a dir, en moments de prova, la primera temptació és fugir del conflicte. I una de les maneres de fer-ho és compensar el dolor buscant acomodament. És a dir, adaptar-se a la situació, rebaixant l'ideal i assumint com a legítim el que l'entorn, la nova situació, ofereix. No pocs israelites «es van fer babilonis» a fi de no sentir-se estranys o exclosos.

Un principi bàsic de l'evangelització i del missatge central de la Constitució *Gaudium et Spes* és aconseguir la sintonia amb el món, perquè sense ella no hi ha paraula significativa ni veritable diàleg. Tanmateix, en aquesta acció, de si legítima, ¿ens veiem lliures de la temptació de la por a la diferència, de buscar abans de res ser acceptats, caure bé, imitant, pensant o actuant al dictat de l'opinió dominant, confonent «els signes dels temps» amb la mentalitat sociològicament majoritària? Alguns analistes i el propi papa Francesc (EG, 93-96) diuen que l'Església s'ha «mundanitzat», en el sentit d'aburgesar-se, de buscar metes o fer servir mitjans únicament humans, com qualsevol societat altruista, cultural, ideològica, recreativa o fins i tot política...

Si realment en això hi ha una mica de veritat, haurem d'escoltar les veus profètiques, que ens diguin ben alta la veritat. Algunes són d'una radicalitat extrema, però ens convé escoltar-les, perquè no ens venci la son. Així clamava G. Bernanos, que no suportava un cristianisme acomodaticí:

«Crist ens va demanar que fóssim la sal de la terra, no el sucre, i menys la sacarina. I no em digueu que la sal cou. Ho sé. El mateix que sé que el dia que no coguem al món i comencem a caure'ls simpàtics, serà perquè estem deixant de ser cristians.»

Jesucrist no va denunciar un cristianisme edulcorat, però sí insípid (cf. Mt 5,13). Si aquest cristianisme, segons les seves pròpies paraules, no servirà per a res, aquell que només busca agradar, serà realment perjudicial i maliciós, perquè significarà un falsejament, potser interessat, de la identitat cristiana. Potser per aquest motiu aquesta és precisament la característica dels falsos profetes. Altres paraules de Jesús ens omplen per això d'inquietud: «No he vingut a portar la pau a la terra, sinó l'espasa... He vingut a portar foc a la terra» (Lc 12,51; Lc 12,49). Ni l'espasa contemporitza amb la falsa pau, ni el foc amb l'aigua.

- Les paraules agradables afalaguen l'oïda, però poden provocar un fals consol.
- Amb bones paraules podem ocultar la por a la diferència i l'evasió del sofriment.
- Només transforma, guareix i salva allò que és sa i veritable.

El profeta Jeremies, tan gelós de la fidelitat a Déu, va escriure una bella carta als seus germans exiliats: els deia que arrelessin en aquella terra, però que «no us enganyin els profetes que hi ha entre vosaltres ni els vostres endevins o intèrprets de somnis» (Jr 29,8). Déu seguiria sent fidel amb aquells que li són fidels. Per això Jesucrist pregava al Pare per nosaltres: «No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del mal» (Jn 17,15).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **ISABEL RODRÍGUEZ VILA**

Cap on anem?

«**L**a situació més dura i difícil de la meua vida va ser perdre el meu fill en un accident de trànsit». Va ser la fe la que va consolar i donar serenor a la Isabel Rodríguez, fotògrafa, infermera, escriptora i vicepresidenta de l'associació Misión y Desarrollo para Goundi. Acaba de publicar *Cuando nos vamos, ¿a dónde vamos?* (Círculo Rojo Editorial), un llibre que desenvolupa de manera contundent un tractat sobre l'ansietat del morir i la realitat de la mort, a través del seu relat autobiogràfic. Els beneficis del llibre es destinaran a la construcció d'un nou centre de salut a N'Dilate (Goundi, Txad).

Què l'ha ajudat a superar la mort del seu fill?

Jo mateixa em vaig sorprendre de la meua pròpia reacció. El primer que em va venir al cap van ser les paraules «faci's la teua voluntat!» Suposo que va ser la serenor que em va donar la fe, però també em va consolar pensar que ell m'ajudava a través del seu esperit. Crec en la comunicació entre ànimes i, en el meu cas, va ser tangible i patent.

Què mostra en el llibre?

Són textos autobiogràfics, explicats cronològicament, amb els quals recorro el cicle complet de la vida. A través d'ells intento explicar el meu interès prematur pel tema i la consegüent evolució personal.

Com ho fa?

Explico d'una manera personal el que entenc per la mort, sense embuts, amb naturalitat. Per mitjà dels relats de la meua experiència com a infermera, mare o visitadora de malalts i gent gran m'endinsó en el *morir*, tot abastant el que l'envolta: acceptació, afrontar la realitat, reconciliació, tancar episodis, perdonar-se i, finalment, lliurar-s'hi.

Òscar Bardají i Martí

HISTORIA DE LA CARIDAD

Hélder Cámara y Óscar A. Romero

En los años del Vaticano II, las iglesias diocesanas de América Latina tuvieron en el obispo de Olinda y Recife (Brasil), Helder Cámara, una voz libre de ataduras de un testigo del Evangelio.

El 24 de marzo de 1980, Óscar Arnulfo Romero, arzobispo de San Salvador, fue asesinado ante el altar cuando se disponía a celebrar la eucaristía por su defensa resuelta de los campesinos y de los más pobres de El Salvador, donde la injusticia y la prepotencia de unos ponían en peligro inmediato a cuantos se opusieran a sus designios.

No fue el único ni el primero. Antes de él, torturaron y asesinaron al jesuita Rutilio Grande (1977), defensor de los derechos humanos de los campesinos y de los obreros. La misma suerte sufrió el jesuita catalán Lluís Espinal en Bolivia (1980). Hélder Cámara y Óscar Romero colaboraron en la redacción del documento final de Puebla.

Cinco siglos antes, el dominico Antón Montesinos predicó a los colonos de Santo Domingo un sermón de Navidad (1511) defendiendo los derechos de las poblaciones autóctonas.

Con Montesinos, Las Casas y Francisco de Vitoria, otros muchos defendieron los derechos humanos de todos los habitantes de las colonias americanas, pero a menudo el egoísmo y la ambición pesaron más que los mandatos evangélicos.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Todos los padres somos adoptivos

Esta afirmación puede sorprender, pero es verdad. Todos los padres, todos, si queremos lucir la credencial de auténtica paternidad, debemos pasar la prueba de la adopción filial. Como decía el agudo periodista José Luis

Martín Descalzo: «En nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres.»

En rigor, sólo hay padres adoptivos. Todo padre y toda madre, para sentirse verdaderamente como tales, deben adoptar a sus hijos. Porque no es la carne ni la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos. No hace mucho, el autor de un libro de educación dedicaba irónicamente su obra «a quienes se creen padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Así pues, no le demos más vueltas: *somos padres e hijos en la medida en que amamos*. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado.

En este sentido, amigo lector, es bien cierto que todos los padres somos en rigor padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado.

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La vocació sacerdotal

En el baptisme esdevenim membres d'un poble sacerdotal. El sacerdoci és un sacrament al servei de la comunió en l'Església. El sacrament de l'orde presbiteral, amb la imposició de mans del bisbe, constitueix *preveres* alguns batejats al servei de la comunió. Ningú no és ordenat sacerdot per a ell mateix només, sinó per edificar el poble de Déu, per evangelitzar. La diferència essencial entre el *sacerdoci baptismal* i el *sacerdoci ministerial* (*Lumen Gentium*, 10) rau en el caràcter ministerial o de servei del *sacerdoci ministerial*. L'ordenat està al servei de la comunió i de la unitat en la fe. Hi ha una *igualtat radical* entre tots els batejats. Tots els membres de l'Església participen del sacerdoci de Crist. El sacerdoci és un servei, no un poder.

El papa Francesc diu: «El sacerdoci ministerial és un dels mitjans que Jesús utilitza al servei del seu poble, però la gran dignitat ve del Baptisme, que és accessible a tots. La configuració del sacerdot amb Crist Cap —és a dir, com a font capital de la gràcia— no implica una exaltació que el col·loqui per sobre de la resta. A l'Església las funcions «no donen lloc a la superioritat dels uns sobre els altres» (*La joia de l'Evangelí*). Per això, el sacerdot no ha de suplantar el laic. Tots som responsables de la vida de l'Església.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimecres [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

23. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores 3a. setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42 (o bé: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangelí, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangelí, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por». Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti un gran pueblo, te bendeciré, haré famoso tu nombre, y será una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan. Con tu nombre se bendecirán todas las familias del mundo.»

Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

Transfiguració del Senyor (detall). Pintura de Giovanni Bellini (any 1480), Capodimonte (Nàpols)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó a una vida santa, no por nuestros méritos, sino porque, desde tiempo inmemorial, Dios dispuso darnos su gracia, por medio de Jesucristo; y ahora, esa gracia se ha manifestado al aparecer nuestro Salvador Jesucristo, que destruyó la muerte y sacó a la luz la vida inmortal, por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y se los llevó aparte a una montaña alta. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. Y se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bien se está aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, mi predilecto. Escuchadlo.» Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis.»

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

COMENTARI

La transfiguració de Jesús

En la transfiguració de Jesús, Mateu segueix fonamentalment Marc. En Marc, és aquí on Déu, del núvol estant, revela als deixebles la identitat més pregona de Jesús: «Aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo» (Mc 9,7).

En l'Evangelí de Mateu, aquesta revelació ja s'ha fet des del començament, mitjançant els oracles profètics que vénen de part de Déu (1, 23; 2,15; cf. 12,18-21) i sobretot mitjançant el baptisme en el qual la veu del cel proclama públicament la filiació divina de Jesús. La transfiguració, en Mateu, posa l'accent en un altre aspecte de l'escena. El que sobresurt en el text de Mateu és la descripció de l'impacte de la trans-

figuració en els deixebles: «Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front fins a terra, plens d'un gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: no tingueu por». La revelació és una gran teofania. El núvol ja suggereix la presència de Déu: baixava sobre el Sinai quan Moisès hi pujava (Ex 24,15s). Però la veu del cel palesa aquesta presència. D'aquí l'accent de la narració en la reverència i el temor dels deixebles. I d'aquí també les paraules de confort de Jesús. L'accent de l'escena és, per tant, la visió i les paraules que surten del núvol estant. Com en les grans visions de l'apocalíptica, la visió ha de ser completada per les paraules que aclareixen el sentit de la visió, sovint incompreensible.

L'accent més gran de l'episodi està, per tant, en les paraules de la teofania. Aquestes paraules són les mateixes que en Marc, però aquí tenen un accent que va més enllà: «Escolteu-lo». Jesús, en Mateu, és aquell a qui tots han d'escoltar. Perquè Jesús és aquell que ensenya, l'únic mestre (cf. Mt 23,8).

Els tres solemnes discursos que hi ha abans d'aquesta escena ho han fet palès. Aquest escoltar Jesús correspon a la figura messiànica del profeta de Dt 18,15. Això té molt sentit en Mateu. Són les darreres paraules que Jesús adreçarà als deixebles en el seu comiat: «Aneu per tot el món... exhortant a guardar tot el que us he ensenyat» (Mt 28,19).

AGENDA

Tres ordenacions a la Catedral de Sant Llorenç. Cada any, en la proximitat de la festivitat de Sant Josep, 19 de març, se celebra el Dia del Seminari a l'Església Universal. Enguany el lema escollit és «L'alegria d'anunciar l'Evangelí» i efectivament la celebració serà ben joiosa a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat perquè diumenge 23 de març, a les 19 h, tindran lloc a la Catedral de Sant Llorenç tres ordenacions de mans del bisbe Agustí Cortés: Sándor Benarik, diaca a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, com a nou prevère; Sergi Sicília, seminarista que actualment col·labora a la parròquia de la Catedral, com a diaca; Pere Pujol, casat, de la parròquia de Santa Maria de Piera, com a diaca permanent.

Conferència quaresmal. El proper 30 de març, a les 17 h, el bisbe Agustí Cortés realitzarà la seva conferència quaresmal a la catedral, sobre la temàtica de la conversió i del penediment i amb l'aportació de les intervencions musicals de la soprano Carme Miró. La Delegació de Vida Consagrada ha pensat aprofitar aquest espai formatiu del bisbe per a convocar el

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Aquesta imatge parla

Visita «ad limina apostolorum». Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya van iniciar a Roma la visita «ad limina apostolorum» (als llindars dels apòstols sant Pere i sant Pau) dilluns 3 de març, dia en què el papa Francesc va rebre els 83 bisbes espanyols. Aquell dia el papa Francesc va demanar als bisbes que no estalviessin «esforços per obrir nous camins a l'evangelí, que arribin al cor de tots, perquè descobreixin el que ja ha fet niu en el seu interior: Crist com a amic i germà». Divendres 7 de març, els bisbes de la Tarraconense van tenir una segona audiència amb el papa. Durant els dies de la visita, a més de reunir-se amb diferents congregacions i dicasteris, van celebrar també l'eucaristia sobre les tombes dels apòstols Pere i Pau, a les seves basíliques i també en altres basíliques romanes.

recés de Quaresma per a religiosos i religioses, que acabarà amb la celebració de l'eucaristia, a les 19 h.

Presentació de Càritas Diocesana davant la premsa. El proper 18 de març, a les 11 h, a la Casa de l'Església, tindrà lloc una roda de premsa informativa, adreçada als mitjans de comunicació, especialment locals, del territori de la diòcesi, on se'ls presentarà l'activitat ja iniciada com a Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llo-

bregat i se'ls informarà de la propera trobada de voluntaris de tota la diòcesi, el dissabte 12 d'abril, a Montserrat.

Reunió de delegats de Família i Vida de la CET. Dissabte, 22 de març, de 10.30 a 13.30 h, tindrà lloc a la Casa de l'Església, la reunió regular dels delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, amb el bisbe Agustí Cortés, que n'és l'encarregat.

Eucaristia i vetlla de pregària per la vida. El proper 25 de març, festa de l'Encarnació, se celebra la Jornada per la Vida. Dissabte 22 de març a les 20 h hi haurà una eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, seguida d'una vetlla de pregària per la vida a les 21 h, presidida pel bisbe Agustí i oberta a tothom.

ESPIRITUALITAT

Exercicis de Quaresma dels GOA. 21-23 de març. Organitzats pels Grups d'Oració i Amistat a la Casa d'Espiritualitat Sant Ignasi-Sarrià, carrer Carrasco i Formiguera, de Barcelona. Oberts a tothom. Dirigirà Mn. Josep Serra, consiliari dels Grups, formador del Seminari de Barcelona i canonge de la Catedral. Inscripcions al telèfon 932 181 005.

Exercicis espirituals de Setmana Santa a la Casa de Betània. Del 16 al 20 d'abril. Predicarà P. Pere Suñer, sj. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània (c/ Bonavista, 37), tel. 933 751 102, Cornellà de Llobregat.

CATEDRAL

2n diumenge de Quaresma. Avui a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (II). El mimetismo

No querríamos dar la impresión de que vemos a la Iglesia hoy exactamente como Israel en el destierro de Babilonia. Sólo decimos que en la Iglesia actualmente se tiene la sensación de empobrecimiento, de pérdida de fuerza, de extrañamiento y marginación; algunos añadirían incluso de acoso. Aquí no entramos a analizar las causas, pero estamos en Cuaresma, y creemos muy oportuno aprender de los descubrimientos que hicieron los fieles israelitas exiliados.

En el exilio, es decir, en momentos de prueba, la primera tentación es huir del conflicto. Y una de las maneras de hacerlo es compensar el dolor buscando acomodo. Es decir, adaptarse a la situación, rebajando el ideal y asumiendo como legítimo lo que el entorno, la nueva situación, ofrece. No pocos israelitas «se hicieron babilonios» a fin de no sentirse extraños o excluidos.

Un principio básico de la evangelización y del mensaje central de la Constitución *Gaudium et Spes* es lograr la sintonía con el mundo, pues sin ella no hay palabra significativa ni diálogo verdadero. Sin embargo, en esta acción, de sí legítima, ¿nos vemos libres de la tentación del miedo a la diferencia, de buscar ante todo ser aceptados, caer bien, mimetizando, pensando o actuando al dictado de la opinión dominante, confundiendo «los

signos de los tiempos» con la mentalidad sociológicamente mayoritaria? Algunos analistas y el propio papa Francisco (*EG*, 93-96) dicen que la Iglesia se ha «mundanizado», en el sentido de aburguesarse, de buscar metas o usar medios únicamente humanos, como cualquier sociedad altruista, cultural, ideológica, recreativa o incluso política...

Si realmente hay en ello algo de verdad, tendremos que escuchar las voces proféticas, que nos griten la verdad. Algunas son de una radicalidad extrema, pero nos conviene escucharlas, para que no nos venza el sueño. Así clamaba G. Bernanos, que no soportaba un cristianismo acomodaticio:

«Cristo nos pidió que fuéramos la sal de la tierra, no el azúcar, y menos la sacarina. Y no me digáis que la sal escuece. Lo sé. Lo mismo que sé que el día que no escozamos al mundo y empecemos a caerles simpáticos, será porque estamos dejando de ser cristianos.»

Jesucristo no denunció un cristianismo edulcorado, pero sí insípido (cf. *Mt* 5,13). Si este cristianismo, según sus propias palabras, no sirve para nada, aquel que sólo busca agradar, será realmente perjudicial y malicioso, pues significará un falseamiento, quizá interesado, de la identidad cris-

tiana. De ahí que sea esta precisamente la característica de los falsos profetas. Otras palabras de Jesús nos llenan también de inquietud: «No he venido a traer paz a la tierra, sino espada... He venido a traer fuego a la tierra» (*Lc* 12,51; *Lc* 12,49) Ni la espada contemporiza con la falsa paz, ni el fuego con el agua.

- Las palabras agradables halagan el oído, pero pueden provocar un falso consuelo.
- Con buenas palabras podemos ocultar el miedo a la diferencia y la evasión del sufrimiento.
- Sólo transforma, sana y salva lo sano y lo verdadero.

El profeta Jeremías, tan celoso de la fidelidad a Dios, escribió una bella carta a sus hermanos exiliados: les decía que echaran raíces en aquella tierra, pero que «no se dejaran engañar por los profetas y los adivinos que vivían entre ellos; que no hicieran caso de sus sueños» (*Jr* 29,8). Dios seguiría siendo fiel con aquellos que le son fieles. Por eso Jesucristo oraba al Padre por nosotros: «No te pido que les saques del mundo, sino que les preserves del mal» (*Jn* 17,15).

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat